

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Vyskočilem, advokátem se sídlem Rezkova 4, Brno, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2003, č. j. 26 Ca 177/2002 – 13,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2003, č. j. 26 Ca 177/2002 – 13, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 6. 2002, č. j. xxx, byl žalobci přiznán od 16. 1. 2002 dle § 29 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a podle č.11 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. 10. 1992 č. 228/1993 Sb., starobní důchod ve výši 1582 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2003, č. j. 26 Ca 177/2002 – 13, zamítnuta, neboť dle názoru soudu odpovídalo přezkoumávané rozhodnutí právním předpisům a je v souladu se Smlouvou mezi Českou republikou a Slovenskou republikou č. 228/1993 Sb. o sociálním zabezpečení.

Kasační stížnost stěžovatel podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm.b), c), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Stěžovatel uvádí, že žalovaná při zjišťování skutkové podstaty nepostupovala v souladu se zákonem, neboť mu pro výpočet starobního důchodu nezapočetla do celkové doby pojištění období od 1. 1. 1977

do 31. 8. 1993, kdy pracoval v P. a to v podnikové kanceláři bývalého n. p. Ch. H. Tím žalovaná porušila § 11 písm. b) zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a článek 11 odst. 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou č. 228/1993 Sb. o sociálním zabezpečení. Stěžovatel v této souvislosti pak trvá na tom, že ač byl formálně hlášen k trvalému pobytu v H., ve skutečnosti bydlel v P. a s přihlédnutím k tomuto faktu bylo nutno interpretovat i článek 20 výše uvedené smlouvy.

Stěžovatel uvedl, že soud ve věci rozhodl již při prvním jednání, kterého se nemohl účastnit pro svoji nemoc a tuto skutečnost včas a řádně oznámil soudu. Postupem soudu mu bylo zabráněno předložit důkazy svědčící ve prospěch jeho tvrzení, a proto v něm spatřuje důvod pro podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. c) a písm. d) s. ř. s. Navrhl proto zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k novému řízení.

Ze spisu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen, vyplynuly následující skutečnosti:

Dne 14. 4. 2003 soud předvolal stěžovatele k jednání v předmětné právní věci na den 6. 5. 2003. Stěžovateli bylo předvolání doručeno dne 15. 4. 2003. Dne 2. 5. 2003 byla Městskému soudu v Praze doručena žádost stěžovatele o odročení jednání z důvodu nemoci, což doložil kopií potvrzení o pracovní neschopnosti, datující se od 30. 4. 2003. Soudní jednání proběhlo za nepřítomnosti stěžovatele, přičemž skutečnost, že stěžovatel požádal o odročení jednání nebyla v protokole o jednání ze dne 6. 5. 2003 zaznamenána. Soud v protokole uvedl, že žalobce nebyl přítomen, ač doručení bylo vykázáno, a proto bylo vyhlášeno usnesení, že bude jednáno v jeho nepřítomnosti. Dle úředního záznamu pořízeného samosoudkyní dne 6. 5. 2003, založeného ve spise, byla jí omluva žalobce předložena až dne 6. 5. 2003 po skončení jednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů. O jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení. Dle odst. 3 citovaného ustanovení neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.

Podle § 50 s.ř.s. může být jednání z důležitých důvodů odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

Nemoc stěžovatele, jež byla řádně a včas oznámena soudu spolu s jeho žádostí o odročení nařízeného jednání, představuje dle Nejvyššího správního soudu bezpochyby omluvitelnou překážku pro jednání a je důležitým důvodem, pro nějž lze ve smyslu § 50 s. ř. s. jednání odročit. Dle čl. 38 odst.2 Listiny práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Nejvyšší správní soud si je vědom, že posouzení uplatňovaných důvodů k odročení jednání je plně v kompetenci soudu, který ve věci jedná, avšak musí být brána na zřetel práva účastníků řízení, k nimž nepochybně právo na projednání věci v jejich přítomnosti patří.

Proto měl soud, který ve věci rozhodoval, nařízené jednání odročit a nikoliv vydat rozhodnutí ve věci samé. Nelze v tomto případě přihlídnout ani k tomu, že se soudce, jenž jednání nařídil, o důvodech pro odročení jednání dozvěděl až po jeho skončení, neboť tato skutečnost byla soudu známa v dostatečném předstihu a nemůže jít proto k tíži stěžovatele.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shledal důvodnou námitku stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro vadu řízení před soudem, neboť tato vada mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.)

S ohledem na shora uvedené považoval Nejvyšší správní soud za nadbytečné zabývat se námitkou stěžovatele, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť tuto bude moci znovu uplatnit v řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu je nezákonné pro vadu řízení, proto jej dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc současně vrátil soudu k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. 9. 2004

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu